

Ημερολόγιο ασημάντων 517 (μέρος Α): Κυκλώματα και Εκθέσεις / Ψητοπωλείον η Βόλβη / τζαζ στο Μέγαρο

Δημήτρης Τζουμάκας

Αποσπάσματα από το Ημερολόγιο Ασημάντων του συγγραφέα Δημήτρη Τζουμάκα. Για σχόλια και παρατηρήσεις μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον συγγραφέα στις ηλεκτρονικές διευθύνσεις dtzm@hotmail.com ή kosmos@kosmos.com.au ή με επιστολή στην διεύθυνση Kosmos Newspaper, 654 New Canterbury Road, Hurlstone Park NSW 2193.

* Ο Δημήτρης Τζουμάκας γεννήθηκε στην Αθήνα το 1945. Την περίοδο της δικτατορίας έζησε στο Παρίσι και το 1974 μετανάστευσε στο Σίδνεϊ, όπου έζησε μέχρι το 2006. Διδάκτωρ φιλοσοφίας, εργάστηκε σε εφημερίδες στο Σίδνεϊ και δίδαξε ελληνική και συγκριτική λογοτεχνία στα Πανεπιστήμια Macquarie και New South Wales. Έχει βραβευθεί από το αυστραλιανό υπουργείο πολιτισμού για τα βιβλία του «Χαρούμενο Σίδνεϊ» και «Η γυναίκα με τα αγκάθια στο λαιμό».

“...από τις δύο μέχρι τις έξι στην Εθνική Πινακοθήκη. «Στις Γκαλερί πάνε οι πούστηδες», έλεγε ο προϊστάμενος των ακολούθων που θεωρείτο και προοδευτικός. Το νέο κτίριο με υπέροχο ξύλο στα σκαλοπάτια και μεγάλους χώρους λειτουργικότητα, χρωστάμε πολλά στο Ίδρυμα Νιάρχου λες και ο πολιτισμός εφευρέθηκε από κατάλοιπα του εφοπλιστικού Κεφαλαίου...”

2 0.12.22 Προαίσθηση. Κάποτε σαν δυο ξένοι θα δίνουμε τα χέρια/ κι όλη αυτή η πυρκαγιά θάνατι τα περασμένα /οι μέρες που περάσαμε μαζί /σχεδόν μια ιστορία τρίτων.// Κανένας και ποτέ δεν γλίτωσε από το χρόνο. Γιάννης Νεγρεπόντης στην ποιητική συλλογή «Λίγο μετά τη σιωπή».

Ο Νεγρεπόντης υπήρξε πολύ δημοφιλής στο κόσμο των εξεγερμένων φοιτητών τον Μάη του 1968 στο Παρίσι. Στίχοι του κοσμούσαν τους τοίχους της Σορβόνης και μου είναι άγνωστο πώς και γιατί προέκυψε αυτό κι έγινε τόσο γνωστός, ίσως γιατί ήταν αμφισβητίας και αιρετικός αριστερός. Ένα δικό του απόφθεγμα αρέσει πολύ στους επαΐοντες: «Λένε ότι το κόμμα είναι σαν τον Πύργο του Κάφκα. Το κόμμα είναι ο Πύργος του Κάφκα»

• Δεν χτυπάει το τηλέφωνο. Το χειρότερο είναι να μη σε αγαπούν αυτοί που αγαπάς. Αλλά γιατί να χτυπήσει το τηλέφωνο; Για πολυλογία; Οι ευχές αποστέλλονται μαζικά πια μέσα από το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο που αντικατέστησε τις κάρτες με τις εορταστικές τυπικότητες. Σε αυτή την περίπτωση τουλάχιστον κάποιος σε σκέφτεται, κάποιος σε έχει στη λίστα του, υπάρχει ανθρώπινο πλάσμα που σε αγαπάει, χειρουργικά. Το μελόδραμα, το δράμα δηλαδή και το γελοίο μαζί της υπόθεσης, είναι ότι αυτά τα μηνύματα απευθύνονται σε άλλους κι έρχονται από σπόντα και στο δικό σου μείλ. «Γεια σου Γιώργο ευχαριστώ για τις ευχές καλά Χριστούγεννα. Θα πας στο νησί;». Ούτε καν ένα κουδούνισμα για να σου ευχηθεί άνθρωπος τις, αλλά κι εσύ παρομοίως: Βουβός. Έχουμε πάθει βλάβη στη γλώσσα που κάποιες στιγμές μπορεί να γίνεται खुδαία και να γλείφει από πάνω μέχρι κάτω μια σάρκα επιθυμητή. Οπότε δεν σχηματίζεις κανέναν αριθμό, άλλωστε το τηλέφωνο έχει μείνει από μπαταρία.

Τις κρύες γυναίκες που με χαϊδεύουν τους ψευτοφίλους που με κολακεύουν. -Γιατί τα χαλάσατε με την Αναστασία; -Γιατί έβαζε γιαούρτι στο ρύζι όταν τρώγαμε και δεν μου άρεσε η εικόνα. Γιατί μόλις ερχόταν σπίτι πήγαινε στην τουαλέτα, γιατί πάντα κάτι συνέβαινε με το έντερό της. Έλα τώρα! Γιατί στο σινεμά έκλαιγε με το παραμικρό ακόμη και στα μίκυ μάους. Ξανα έλα τώρα! Βέβαια κι εγώ είμαι κλαψιάρης αλλά δεν μου αρέσει να βλέπω τον εαυτό μου στον καθρέφτη του προσώπου της. Και κάθε πρωί ήθελε να μπαριάζεται σε γεμάτη μπανιέρα αγνώστια στοιχειώδεις κανόνες οικονομίας

του ύδατος αργώντας πάντα να φτάσει στην Πρεσβεία, όπου έβλεπε παντού εχθρούς. Βέβαια είχε άλλα προσόντα που τώρα μου λείπουν, όμως ως πλάσματα μηρυκαστικά, ασταθή και μοχθηρά που είμεθα κολλάμε σε αυτά που μας ενοχλούν και ξεχνάμε τα προτερήματα του άλλου και τις αγαθοεργίες και χωρίζουμε. -

-Δηλαδή χωρίσατε για τα καλά;

-Αυτή με χώρισε. Αλλά δεν τα είχαμε και ποτέ.

21.12.22 Συνάντηση με Δ. Φύσσα και το ποδήλατό του που δεν βρίσκαμε που να το παρκάρι και το βάλαμε στο café des roêtes. Έχασε τον πατέρα του πρόσφατα, έναν επιδραστικό και χαρισματικό άνθρωπο.

Στον πίνακα του μετρό μας ανακινούν ότι εξαφανίστηκε η 8χρονη Prestige ένα αραπάκι που φορούσε ροζ φόρεμα, σε μία photo που προαναγγέλει τρύπιες κάλτσες. Τελικά δεν χάνονται πλουσιόπαιδα ούτε με απαγωγή. Τα μεταναστάκια και τα ρομανόπουλα, τα παιδιά της ακραίας φτωχολογίας και των «χωρίς μοίρα στον ήλιο» εξαφανίζονται. Αύριο θα μας μιλάνε για κάποιον χαμένο ηλικιωμένο με άνοια. Μπορεί να είμαι εγώ που έχω αρχίσει εδώ και καιρό να ξεχνάω ποιος είμαι. Αλλά ποτέ δεν ήξερα αληθινά ποιος είμαι. Θέλω να βρεθεί το παιδί. Μην πέσει σε τίποτα κυκλώματα. Μισώ τα κυκλώματα όλων των ειδών. Τα κυκλώματα που παίζουν τον παπά στο Μοναστηράκι, τα κυκλώματα παιδεραστίας στα Σεπόλια, τα κυκλώματα που πουλάνε αφορολόγητα τσιγάρα, τα κυκλώματα στη λογοτεχνία, τα κυκλώματα του σωματείου ο Αγγελος, τα κυκλώματα που σου νοικιάζουν γυναίκες μαστουρωμένες, οι οποίες δεν ξέρουν σε ποια χώρα βρίσκονται κλπ. Δεν θέλω να πτηθώ.

22.12.22 Συνάντηση με τον Αντώνη Φράγκο σε βιβλιοπωλείο της Φορμίωνος από τις 12:30 έως τις 14:00. Μου εγχείρισε πάλι δύο βιβλία και με πετυχαίνει πάντα, συμφωνούμε σε όλα πλην Ολυμπιακού (που δεν μπορώ όχι τόσο την ομάδα όσο τον ευτραφή επενδυτή Πρόεδρό της). Ο Αντουάν όμως έτσι κι αλλιώς είναι διαλεκτικός και όχι φανατίλα.

Μετά, από τις δύο μέχρι τις έξι στην Εθνική Πινακοθήκη. «Στις Γκαλερί πάνε οι πούστηδες», έλεγε ο προϊστάμενος των ακολούθων που θεωρείτο και προοδευτικός. Το νέο κτίριο με υπέροχο ξύλο στα σκαλοπάτια και μεγάλους χώρους λειτουργικότητα, χρωστάμε πολλά στο Ίδρυμα Νιάρχου λες

και και ο πολιτισμός εφευρέθηκε από κατάλοιπα του εφοπλιστικού Κεφαλαίου και απόκτησε ύπαρξη ελληνική-Οικουμενική, όπως η Ακρόπολη Αθηνών. Το εισιτήριο για τις τρεις εκθέσεις είναι γύρω στα 40 ευρώ και ίσως να μην τις έβλεπα όλες αν δεν είχα ελευθέρως. Επενδύω τα διασωθέντα σε εκδόσεις αφιερωμένες σε ζωγράφους που εκτίθενται στην Πινακοθήκη. Βλέπω έναν ατέλειωτο Παρθένη που δεν με ενθουσιάζει παρα μόνο η ζωή του. Υπάρχει ένας Πικάσο, κανα δυο Ντελακρουά και πολλή Ελλάδα. Μου αρέσει ο Βολονάκης και η έξοδος του Μεσολογγίου, όπως επίσης κι ένας εξαιρετικός Λύτρας, δεν μπορούσα να φανταστώ ότι είναι τόσο υποβλητικό το έργο του «Αντιγόνη και Πολυνείκης». Ο εικοστός αιώνας έχει τους τοίχους γεμάτους από Τσαρούχη, ο φωτοτοτροπικός κυβισμός του Χατζηκυριάκου-Γκίκα πιάνει ένα ολόκληρο δωμάτιο -ο ζωγράφος έχει κι ένα δικό του Μουσείο υπό την εποπτεία του Μπενάκη. Υπάρχουν επίσης Φασιανός, Σπεράντζας, Βασιλείου ο ένας πάνω στον άλλο, κάτι δεν πάει καλά, εν πάση περιπτώσει υπάρχει κι ένα σκιαχτρο επί του εδάφους στην μέση της αίθουσας του 21ου αιώνα.

-Αυτό είναι ωραίο! Φευγάτο, λέω σε μία κυρία που ξεναγεί μια ομάδα ηλικιωμένων.

-Τι εννοείτε «φευγάτο»;

-Να, Ξε φεύγει! Δείχνει να κινείται, θα βγει στους δρόμους, όπως τα προβλήματά μας. Είναι διαφορετικό, δεν είναι όλα τοίχος.

-Έχουμε κι άλλα έργα στην αποθήκη μέσα, αλλά δεν χωράνε, λέει η κυρία που είναι του Ίδρυματος

- Να χωρέσουν! Να τα κρεμάσετε, να αφήσετε μόνο από ένα δυο έργα των αρχαίων, να βάλετε νέους, c'est bon c'est pas con να είσαι νέος καλλιτέχνης

-Μα δεν χωράνε κύριε!

Ότι κι αν λέει η καλή κυρία σκέφτομαι ότι είναι θέμα αντίληψης και πολιτικής συντηρητικών επιλογών, κληρονομιά με όνομα Πλάκα.

23.12.22 Aftersun στο σινέ ΑΣΤΟΡ. Πρώτα ένα φιλμάκι πάνω σε ένα πανέξυπνο κείμενο του Σκαμπαρδώνη όπου ένα νταλικέρης οπλίζει μία καρμπίνα μέσα σε ένα καπνελό της εθνικής οδού και υποχρεώνει τους θαμώνες να ακούσουν το φίλο του να τους διαβάζει ποιήματά του! Και ύστερα ταινία βρετανική, ατμοσφαιρική, υποβλητική, ερμητική αλλά και κουραστική.